

Единъ вѣренъ пазачъ.

Бѣше студентъ есененъ день. Тѣнѣтъ вѣтъръ шипѣше лицето на човѣка. Полето бѣ пусто, грозно, дърветата отдавна бѣха оголѣли. Слабъ добитѣкъ се луташе по голата поляна. Стада овце приближаваха селото. Всѣки гледаше да се прибере по-рано за нощна почивка.

Мръкваше се. Азъ напущахъ едно село и бързахъ да стигна въ своето. Далечъ въ полето съзрѣхъ животно. Колкото приближавахъ къмъ него, то се не мърдаше. Въ тѣмнината не можехъ да позная, какво животно може да остане по това врѣме на полето. Приближавамъ нѣколко крачки и виждамъ: една овца мъртва и до нея малко куче лежи. Щомъ посѣгнахъ да хвана овцата, кучето се хвърли яростно върху ми. Азъ се опитахъ на сила да го прогоня къмъ селото, защото знаехъ, че ще стане жертва на нощнитѣ грабители, но напраздно. Кучето се спущаше съ всички сили върху ми и не даваше да хвана овцата. Убѣдихъ се, че кученцето е рѣшило да остане при умрѣлата овца и си отминахъ.

Слѣдъ два дни минавамъ пакъ прѣзъ сѣщото мѣсто. Гледамъ разхвърляни парчета вълна по поляната. Малко по настрана—главата на младото куче. Азъ отминахъ натѣженъ. На мене стана жално за онова младо пазаче, що тѣй вѣрно пазеше господарската си стока.